

и уља на глави твојој да се не премиче.

9. Уживај живот са женом коју љубиш свега својега таштега, који ти је дат под сунцем за све вријеме твоје, јер ти је то дато у животу и оа труда твојега којим се трудаш под сунцем.

10. Све што ти дође на руку да чиниш, чини по могућности својој, јер нема рада ни мишљења ни знања ни мудрости у гробу у који идиш.

11. Опет видјех под сунцем да није до брзијех трава, ни рат до храбријех, ни хљеб до мудријех, ни богатство до разумнијех, ни добра воља до вјештијех, него да све стоји до времена и злоде.

12. Јер човјек не зна времена својега, него као што се рибе хватају мрежом несрећном и као што се птице хватају пруглом, тако се хватају синови човјеци у зао час, кад навала на њих изненада.

13. Видјех и ову мудрост под сунцем, која ми се учини велика:

14. Бијаше мален град и у њему мало људи; и дође на њ велик цар, и опколи га и начини око њега велике опкопе.

15. А нађе се у њему сиромах човјек мудар, који избави град мудрошћу својом, а нико се не сјећаше тога сиромаша човјека.

16. Тада ја рекох: боља је мудрост него снага, ако се и не мараше за мудрост онога сиромаша и ријечи се његове не слушаху.

17. Ријечи мудројех људи ваља с миром слушати више него вику онога који заповиједа међу лудима.

18. Боља је мудрост него оружје у бојито; али један грјешник квари много добра.

који влада, не остављај мјеста својега, јер благодат уклања велике грјехе.

5. Има зло које видјех под сунцем, као погрјешка која долази од владавца:

6. Дудост се посађује на највише мјесто, и богати сједе на ниском мјесту.

7. Видјех сауте на коњима, а енезови иду пјешце као сауте.

8. Ко јаму копа, у њу ће пасти, и ко разваљује отпруду, утешће га змија.

9. Ко одмиче камење, удариче се о њих; ко цијепа дрва, није миран од њих.

10. Кад се затули гвојде и оштрице му се не наоштри, тада треба више снаге; али мудрост може боље оправити.

11. Ако ујде змија прије бајања, ништа не ће помоћи бајач.

12. Ријечи из уста мудрога љупке су, а безумнога прождиру усне његове.

13. Почетак је ријечима уста његовијех дудост, а свршетак говору његову зло безумље.

14. Јер луди много говори, а човјек не зна што ће бити; и ко ће му казати што ће последице њега бити?

15. Луде мори труда њихов, јер не знају ни у град отићи.

16. Тешко теби, земљо, кад ти је цар дијете и кнезови твоји рано једу!

17. Благо теби, земљо, кад ти је цар пламениг и кнезови твоји једу на вршеме да се потерјине а не да се опљу.

18. С лијености утиње се кров и с немарнијех руку проваљује кућа.

19. Ради веселја готове се гозобе, и вино весели живе, а нови врше све.

20. Ни у мисли својој не осуј царя, ни у клијети, у којој спаваш, не осуј богатога, јер птица небеса одвијеће глас и што крила има доказаше ријеч.

ГЛАВА 11.

Баци хљеб свој поврх воде; јер ћеш га наћи последице много времена.

2. Раздијели седморици и осморици; јер не знаш како ће зло бити на земљи.

3. Кад се напуне обмани, проспају дажд на земљу, и ако падне дрво он југ или на сјевер, тађе падне дрво ондађе ће остати.

4. Ко пазни на вјетар, не ће сијати, и ко гледа на облаке, не ће жети.

5. Како не знаш који је пут вјетру ни како постају кости у утроби трудне жене, тако не знаш дјела Божијета и како твори све.

6. Из јутра сји сјеме своје и у вече утјењати и скакавац отежати и жљба проћи, јер човјек иде у кућу своју вјечну, и показнице ће ходити по владама;

7. Слатка је свијетлост, и добро је очима гледати сунце;

8. Али да човјек живи много година и снага се весели, па се опомене да на таванијех како ће их бити много, све што је било биће таштина.

9. Радуј се, младуну, за младости своје, и нека те весели срце твоје док си млада, и ходи куда те срце твоје води и куда очи твоје гледају; али знај да не те за све то Бог извести на суд.

10. Уклони дакле жалост од срца својега, и одрини зло од тијела својега, јер је дјетивство и младост таштина.

ГЛАВА 12.

Али опомиње се творца својега у младости својој прије него дођу дани зли и приспију године, за које ћеш рећи: нијесу ми миле;

2. Прије него помркане сунце и видјело и мјесец и звијезде, и опет дођу облаци на дажда,

3. Кад ће Архатаи стражари кућни и погнати се јунаци, и стати маинарице, што их је мало, и потамњети који гледају кроз проворе.

4. И кад ће се затворити врата сгулице, и ослабити знека од мјенења, и кад њабеко љубав твоју више него вино; прави љубе те.

5. Црна сам, али лијепа, кћери Јерусалимске, као шатори Кидарски, као завјеси Соломунови.

6. Не гледајте ме што сам црна, јер ме је сунце опалило; синови магере ме да чувам винограде, и не ухваћте ме да чувам винограде, који ја имам.

7. Кажи ми ти, којег љуби душа моја, гдје пасеш, гдје планујеш? јер за

ПЈЕСМА НАД ПЈЕСМАМА.

ГЛАВА 1.

Соломунова пјесма над пјесмама.

2. Да ме хоће пољубити пољупцем уста својих! Јер је твоја љубав боља од вина.

3. Мирисом су твоја уља прекрасна; име ти је уље разлитог; за то те љубе дјевојке.

4. Вуци ме, за тобом ћемо трчати; уведе ме цар у ложницу своју; радоваћемо се и веселићемо се тобом, спомени

ја, гдје пасеш, гдје планујеш? јер за

што бих лутада међу стадица другова твојих?

8. Ако не знаш, најљешна између жена, поћи тратом за стадом, и паси јариће своје покрај станова пастурских.

9. Ти си ми, Драга моја, као коњи у колама Фаравонием.

10. Образи су твоји оквињени гривнама, и грло твоје изовиња.

11. Начинило ти златне гривне са шарма сребрницејем.

12. Док је цар за столом, народ мој пушта свој мирис.

13. Драги ми је мој кити смирне, која међу дојкама мојим почива.

14. Драги ми је мој грозд кипров из винограда Егнадских.

15. Лицепа ти си, Драга моја, лијепа ти си! очи су ти као у голубице.

16. Лијепа ти си, Драги мој, и љубак! и постела наша зелени се.

17. Грдеде су нам у кућама кедрове, даске су нам јелове.

ГЛАВА 2.

Ја сам ружа Саронска, љиљан у долу.

2. Што је љиљан међу трњем, то је Драга моја међу дјевојкама.

3. Што је јабучка међу дрветима шумским, то је Драги мој међу момцима;

4. Уведе ме у кућу гаје је гозба а застана му је љубав и жени.

5. Поткријените ме жбановима, придржите ме јабучкама, јер сам болна од љубави.

6. Лијева је рука његова мени под главом, а десном ме грми.

7. Заклињем вас, кћери Јерусалимске, срнама и коштутама пољским, не будите љубави моје, не будите је, док јој не буде воља.

8. Глас Драгога мојега; ево га, иде скачећи преко гора, поскакујући преко хумова.

9. Драги је мој као срна или као јеленче; ево га, стоји иза нашега зида, гледа кроз прозор, вири кроз решетку.

10. Проговори Драги мој и рече ми: устани, Драга моја, љепотице моја, и ходи.

11. Јер гле, зима прође, минуше даски, отидоше.

а изнутра настрт љубављу за кћери Јерусалимске.

11. Изајдите, кћери Сионске, и гледајте мари Соломуну под вијенцем којим те маји његова окити на дан свадбе његове и на дан весела срца његова.

ГЛАВА 4.

Лијепа ти си, Драга моја, лијепа ти си; очи су ти као у голубице између витица твојих; коса ти је као стадо које се виде на гори Галаду;

2. Зуби су ти као стадо оваца једнаких, кад излазе из купала, које се све базира а ни једне нема јелове.

3. Усне су ти као конач свертета, а говор ти је љубак; као кришка шипка јагодице су твоје између витица твојих;

4. Брат ти је као кула Давидова сазидава за оруже, гаје висе тисућама штитови и свакојако оруже јуначко;

5. Двије су ти дојке као два ланета близанца, који пасу међу љиљанкама;

6. Док дан захлади и сјенке отлау, ићи ћу на гори смирновој и ка хуму тамјанову.

7. Сва си лијепа Драга моја, и нема недостатка на теби.

8. Ходи са мном с Ливана, невесто, ходи са мном с Ливана, да гледаш с врха Аманскога, с врха Сенирскога и Ермонскога, из пећина лавовских, с гора рисовских.

9. Отела си ми срце, сестро моја невесто, отела си ми срце јединијем овом својим и јединијем ланчињем с грла својега.

10. Лијепа ли је љубав твоја, сестро моја невесто, боља је од вина љубав твоја, и мирис уља твојих од свих мириснијех ствари.

11. С усана твојих капље сат, невесто, под језиком ти је мед и млијечно, и мирис је хаљина твојих као мирис Ливански.

12. Ти си врт затворен, сестро моја невесто, извор затворен, студенац запечаћен.

13. Биље је твоје вогвак од шипака с вољем красињем, од кипра и нарда;

14. Од нарда и шаферана, од иђирота и цимете са свакојаким дрвљем за кад, од смирне и алоја и са сваки пре-красни мирисима.

ГЛАВА 5.

Доброх у врт свој, сестро моја невесто, берем смирну своју и мирисе своје, једем сат свој и мед свој, пијем вино своје и млијечно своје; једите, пријатељи, пијте, и опијте се, милди моји!

2. Ја спавам, а срце је моје будно; ето гласа Драгога мојега, који куде; отвори ми сестро моја, Драга моја, голубице моја, безазлена моја; јер је глас моја пуна росе и коса моја ноћнијех капи.

3. Свукла сам хаљину своју, како ћу је обући? опрала сам ноге своје, како ћу их каљати?

4. Драги мој прохвати руку своју кроз рупу, а што је у мени устрешта од њега.

5. Ја устах да отворим Драгоме својему, а с руку мојих проказа смирна, и нив прсте моје потече смирна на држак од браве.

6. Отворић Драгому своме, али Драгога мојега не бреше, отиде. Бијак изван себе кад он проговори. Тражих га, али га не нађох; виках га, али ми се не одазва.

7. Нађоше ме стражари, који обилазе по граду, бише ме, ранише ме, узеше приједес мој с мене стражари по зидовима.

8. Заклињем вас, кћери Јерусалимске, ако нађете Драгога мојега, шта ћете му казати? Да сам болна од љубави.

9. Што је твој Драги бољи од других Драгих, о најљешна међу женама? што је твој Драги бољи од других Драгих, те нас тако заклињеш?

10. Драги је мој био и ружен, заставник између десет тисућа;

11. Глава му је најбоље злата, коса му је кудрава, црна као гавран;

12. Очи су му као у голубу на потоцима воденијем, млијечком умивене, и стоје у обилу;

13. Образи су му као лијеке мириснога биља, као цвијеће мирисно; усне

су му као љубљан, с њих капље смирна
жита;

14. На рукама су му златни прстени,
на којима су уковани вириди; трбух
му је као свијетла слонова кост обло-
жена сафирима.

15. Гњати су му као ступови од мра-
мора, углављени на златном подно-
жју; стис му је Ливан, красан као ке-
дри.

16. Уста су му слатка и сав је љубак.
Тајна је мој Драги, таки је мој милли,
Блери Јерусалимске.

17. Куда отиде Драги твој, најљешна
међу женама? куда замаче Драги твој,
да га тражимо с тобом?

ГЛАВА 6.

Драги мој сиђе у врт свој, в лијехам
мириснога биља, да пасе по вртовима
и да бере љубане.

2. Ја сам Драгога својега, и мој је
Драги мој, који пасе међу љубљанима.

3. Лијена си, Драга моја, као Герса,
красна си као Јерусалим, страшна као
војска са заставама.

4. Одврати очи своје од мене, јер ме
распаљују. Јоса ти је као стадо коза
које се виде на Галаду.

5. Зуби су ти као стадо оваца кад
излазе из купала, које се све близне а
ни једне нема јалове.

6. Јагодице су твоје између витица
твојих као кришка шипка.

7. Шездесет има царина и осамдесет
иноча, и дјевојака без броја;

8. Али је једна голубица моја, беза-
злена моја, јединица у матери своје,
изабрана у родитељске своје. Видјеше
је дјевојке и називаше је блаженом; и
царине и иноче хвалише је.

9. Ко је она што се види као зора,
лијена као мјесец, чиста као сунце,
страшина као војска са заставама?

10. Сиђо у орашје да видим воће у
долу, да видим цвате ли винова лоза,
пуне ли шипци.

11. Не дознах ништа, а душа ме мо-
ја посади на кола Аминадавова.

12. Врати се, врати се, Суламко, вра-
ћете гледати на Суламци? као чете
војничке.

ГЛАВА 7.

Како су лијене ноте твоје у обући, вше-
ри енежевска; састајни су бедара тво-
јих као гривне, дјело руку уметнич-
ких.

2. Пуцај ти је као чаша округла, која
није никад без пића; трбух ти је као
стог пшенице ограђен љубљанима;

3. Дрије дојке твоје као два бливан-
ца срчета;

4. Брат ти је као кула од слонове
кости; очи су ти као језера у Есевону
на вратима Ватравинских; нос ти је
као кула Ливанска која гледа према
Дамаску;

5. Глава је твоја на теби као Кармил,
и коса на глави твојој као царска пор-
фирна у боре набрана.

6. Како си лијена и како си љупка, о
љубави у милнама!

7. Узраст ти је као палма, и дојке
као гроздови.

8. Ревох: попећу се на палму, дохва-
тићу гране безине; и биће дојке тво-
је као гроздови на виновој лози, и ми-
рис носа твојега као јабуке;

9. И градо твоје као добро вино, које
иде право Драгому мојему и чини да
говоре усне онцијех који спавају.

10. Ја сам Драгога својега, и њега је
жеља за мном.

11. Ходи, Драги мој, да идемо у по-
ље, да ноћујемо у селима.

12. Ранујемо у винограде да видимо
цвате ли винова лоза, замеће ли се
грождје, цвату ли шипци; онда је ћу ти
дати љубав своју.

13. Мандрагоре пуштају мирис, и на
вратима је нашим свакојакно красно
воће, ново и старо, које за те дохра-
них, Драги мој.

ГЛАВА 8.

О да би ми брат био, да би свој сисе
матере моје! нашавши те на пољу по-
љубида бих те, и не бих била прије-
корна.

2. Повела бих те и довела бих те у
кућу матере своје; ти би ме учио, а ја
бих те појила вином мирисавијем, со-
бом од шипака.

3. Лијева је рука његова мени под
главом а десном ме грли.

4. Закљичем вас вшеди Јерусалим-

све, не будите љубави моје, не будите
је, докле јој не буде воља.

5. Ко је она што иде горе из пусти-
не наслањајући се на Драгога свога?
Под јабуком пробудих те, гађе те ро-
ди маји твојој, гађе те роди родитељка
твојој.

6. Метни ме као печат на срце своје,
као печат на мишицу своју. Јер је љу-
бав јава као смрт, и љубавна сумња
отрпа као гроб; жар је безни као жар
отљен, пламен Божиј.

7. Многа вода не може угасити љу-
бави, нити је ријече погасити. Да ко
даје све имање дома својега за ту љу-
бав, осрамотно би се.

8. Имамо сестру малену, која још не-
ма дојака. Што ћемо чинити са се-
стром својом кад буде ријеч о њој?

9. Ако је вид, саградићемо на њему
нијем.

КЊИГА ПРОРОКА ИСАЈЕ.

ГЛАВА 1.

Утвара Исаје сина Амосова, коју ви-
дје за Јуду и за Јерусалим за времена
Овсије, Јосаана, Ахаза и Језекије, царе-
ва Јудинијех.

2. Чујте, небеса, и слушај, земљо;
јер Господ гонори: синоне одгојих и
подихох, а они се одвргоше мене.

3. Во познаје господара својега и ма-
гарац јасде господара својега, а Изра-
иљ не познаје, народ мој не разумије.

4. Да грешна народа! народа отреза
у безакољу! сјемења зликовачкога, си-
нова покваренијех! оставише Господа,
преареше свеца Израилјева, одступише
награт.

5. Што бисте још били бијени кад се
све више одмећете? Сва је глава бо-
лесна и све срце изнемогло.

6. Од пете до главе нема ништа здра-
ва, него убој и модрице и ране гноја-
ве, ни исцјељене ни завијене ни уљем
забављене.

7. Земља је вапа пуста, градови ва-
пни огњем поплањени; вапје њавје једу
туђини на вапје очи, и пустош је као
што опустошавају туђини.

8. И оста кћи Сионска као колиба у
винограду, као сјеница у градини од
краставаца, као гвад опљољен.

9. Да нам Господ над војскама није
оставио мало остатка, били бисмо као
Содома, изједначили бисмо се с Гомо-
ром.

10. Чујте ријеч Господњу, виезови
Содомски, послушајте закон Бога на-
шега, народе Гоморски!

11. Што ће ми мноштво жргава ва-
пших? вели Господ. Сит сам жргава
паљеница од овнова и прегалине од
гојене стове, и не марам за крв јучичи-
ју и јагњећу и јагећу.

12. Кад домазите да се покажете преда
мном, ко иште то од вас, да газите по
мој тријему?

13. Не приносите више жртве заду-
дне; на кад гадим се; а о младинама и
суботама и о сазивању скупштине не
могу подносити безакоља и светковине.

14. На младине вапје и на празнике
вапје мрњи душа моја, досадиме ми,
дојди ми подносити.

15. За то кад ширите руке своје, за-
клањам очи своје од вас; и кад мно-
жете молитве, не слушајм; руке су ва-
пше пуне крви.

16. Умијте се, очистите се, укљоните
злоћу дјела својих испред очју мојих,
престаните зло чинити.

17. Учите се добро чинити, тражите